

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

Η "ΜΟΙΡΑΙΑ,, ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΒΛΑΝΤ

Ένα πτώμα στην 'Αλάμπρα. Ή έρευνες των αστυνομικών της Γρενάδας. Ένας μυστηριώδης κι όμορφος Τσιγγάνος. Ο τραυματίας της Πευέντο Νουέβο, στη Ρέντα. Η παράξενη αιώπη του. Γιατί δέν ήθελε να έμελεται τους δολοφόνους του. Μιά έκτελεσις, στο γραφικό χωριό Σαίν-Ζουλιέν. Πώς συναντήθηκε με τη βασίλισσα των Τσιγγάνων. Ή πεντάμορφη Σέφρα κι' ο φίλος της. Ποιός ήταν ο άνθρωπος που μάγευε τ' άλογα. Γιατί πεθάναν οι τρεις όμορφοι Τσιγγάνοι κλπ.

Ή πεντάμορφη 'Ατσιγγάνα Σέφρα

ιδιοποιήσουν την άστυνομία. Κι' εκείνη έκανε τ' αδύνατα δυνατά για ν' ανακαλύψη τον έγκλημα. Μά δέν τά κατάφερε. Ο δολοφόνος ήξερε καλά τη δουλειά του. Είχε παρασείη τ' όθμα του ως τ' άνακτορο των μαύρων ήγεμόνων της Ισπανίας κι' έτσι τ' όλεγε σκούζεις ζαρκιανά κι' ένα τραματικό χιτίημα στην κοιλιά. Έπειτα είλεν έξαφρανήσι και κανείς ποτέ δέν ανέκαλυψε τά ίχνη του.

Ή έφημερίδες της Γρενάδας μάλιστα έμεταλλεύθηκαν την δεισιδαιμονία των άρτελών Ιστανών. Βήσαν δέ την είκαιρία να γράφουν ένα σοφό όμορφο παραμύθιο για μαύρους Ιππότες και για φαντάσματα που τραγουδούν τη νύχτα στα έρημια της 'Αλάμπρας και δολοφονούν τους ανθρώπους που τυχαίνει να συναντήσουν.

Στη Γρενάδα, την πόλη των ορδών και τ' έρωτος, κανείς δέν κοροάζεται να μάθη την αλήθεια. Πιστεύουν τ' όλοι τ' άδύνατα δυνατά. Περισσότερο ενδιαφέρον έχει γι' αυτούς ή μεταξωτή μαντίλα μιας Ροζίτας ή μιας Ντολορές από την καταστροφή τ' όλομου!

Έτσι άφρανα ασχολίαστο αυτό τ' μυστηριώδες έγκλημα και πίστεψαν ότι παράγμη τά φαντάσματα της 'Αλάμπρας είχαν έκδικηθή αυτό τόν περίεργο άνθρωπο, ο όποιος είχε την τόλμη να τραγουδή νύχτα στο άνακτορό τ' όλομου!

Τό όθμα ήταν ένας πολύ όμορφος τσιγγάνος, με κολομεμένο σόμα κι' έβρινα μαλλιά. Ή έκεντρικός 'Αγγλίδης τ' όλομορφου μολις τόν άντικειμενα είχαν μείνει μ' άνοιξοτό σόμα. Μερικές μάλιστα άδιαφορώντας ότι είχαν μπροστά τους ένα πτώμα πλησίασαν κοντά και τού πήραν ένα σοφό άναμνηστικό φωτογραφίες. Πάνω σ' αυτές θα φτιάξουν κατόπιν τ' παραμύθι της περιπέτειάς τους.

Μά, όπως συμβαίνει πάντα στην Ισπανία, όλα τά πράγματα ξεχνιούνται πολύ γρήγορα. Έτσι κι' ο όμορφος τσιγγάνος της 'Αλάμπρας λημονήθηκε κι' άπ' αυτούς άκομο τους άστυνομικούς.

Όσοό λίγες μέρες άργότερα ένα καινούγιο έπεισόδιο άπσχόλησε πάλι τους άστυφίλακες. Δυό περαστικοί από την Καινοόργια Γέφυρα είχαν άκούσει κάποιον να βογγάει και να ζητά βοήθεια. Με χιλίες προφυλάξεις κατέβηκαν κάτω στη βάση της γέφυρας και κατόρθωσαν να βγάλουν από εκεί πέρα τόν πληγωμένο. Ήταν σ' ένα τελευταίο του. Κάποιος τόν είχε γκαρμίσει έκει, άφοδ προηγουμένως τού κάταφερε ένα τραματικό χιτίημα στην κοιλιά, όπως σ'όν τσιγγάνο της Γρενάδας.

Οι κάτοικοι της Ρόντα μετέφεραν τόν δυστυχημένο σ' ένα νοσοκομείο και προσπάθησαν να τόν κάνουν να μιλήσει. Μά ο τραυματισμένος τσιγγάνος δέν ένοούσε ν' άνοιξη τ' ό στόμα του. Στέναζε και παραπονιόταν γιατί ήθελε να τού άποσπάσουν τ' μυστικό του. Τέλος σε λίγες όρες πέθανε χωρίς να ξεσηγήσει

Τό πρωί της 12ης Ιουλίου, οι άστυνομικοί της Γρενάδας μάγεψαν από την περίεργη 'Αλάμπρα τ' ό πτώμα ενός νέου άνδρος. Ήταν πεταμένο σε σκοτεινή γωνιά κάποιου στοάζ που όδηγει στη Βρύση τών Λεόντων. Τό ανέκαλυψαν μερικοί 'Αγγλοι πειρηγίται, οι όποιοι έσπευσαν με τρέμο να

πώς είλε πέσει εκεί μέσα και ποιός ήταν ο δολοφόνος του.

— Σέβεται τους νόμους της φυλής του, μου έξηγήσε ο διευθυντής του νοσοκομείου. Αίτιοι οι παράξενοι άνθρωποι έχουν δέν καλά: Είνε ύπερβολικά αίσθηματικοί κι' έχέμηθοι. Οι τσιγγάνοι ποτέ δέν γίνονται προδότες. Φαντάζομαι ότι αυτός ο δυστυχημένος θα έκτελέσθηκε από τους συντρόφους του, οι όποιοι θέλησαν να τόν τιμοφώσουν για κάποιο σφάλμα του. Ξέρω έγω άπ' αυτά!... Κι' άλλοτε μου δόθηκε ή είκαιρία να νοσηλέψω τέτοιους άρρωστους. Ήταν πιστοατόρηδες σάν παδιά. Ένας μάλιστα άπ' αυτούς προτίμησε ν' αυτοκατόρησε όταν κατάλαβε ότι οι άστυνομικοί ήταν άποφασισμένοι με κάθε μέσο να τού άποσπάσουν τ' μυστικό του. Έκείνο όμως που μου βίγει τ' ενδιαφέρον είνε ότι κι' αυτός ο τσιγγάνος έχει δολοφονηθή με τ' ίδιο τρόπο σάν τόν άτσιγγάνο της 'Αλάμπρας. Έσείς ποιά γνώμη έχετε;

Όμολόγησα σ'όν δόκτορα ότι δέν είχα καμιά γνώμη. Όσοό αύτες ή δυό δολοφόνους μου είχαν κινήσει τ' ενδιαφέρον και μου είχαν κάνει τόση έντύπωση που δέν τή λησινόησα ποτέ μου. Όταν δέ τόν άλλο μη-ά πέρασα τ' άνομο της Ισπανίας και συνέχισα τ' ταξίδι μου στην Εύρώπη θυμόμουν πάντα τους δυό τσιγγάνους.

Και να ζαρκιανά σ' ένα γραφικό χωριό της Γαλλίας στο Σαίν Ζουλιέν μια δολοφονία πού είλε γίνει με τόν ίδιο άκριβός τρόπο, μ' έκανε να θυμηθώ τις έκτελέσεις των Βομηόν: Στά έρημια ενός π' λιοδύ πύργου μια χωριωτοπούλα, καθώς έβροχε τά πρόβατα της είλε βρεθή τ' ό πτώμα ενός άνδρου. Ο δυστυχημένος είχε γκαρμίστη από τις έπάλξεις τ' ό πύργου κι' είλε γίνει χιλια κομμάτια. Ή χωριωτοπούλα έστρεψε φρεσά να είδοποίηση την άστυνομία. Ή Ιατροδικαστική όμως έξέτασις απέδειξε ότι δέν έπρόκειτο για δυστυχία. Κάποιος είλε σκοτώσει αυτό τόν δυστυχημένο μ' ένα άπότομο κτύπημα στην κοιλιά κι' ύστερα τόν είλε πετάξει από τις έπάλξεις τ' ό πύργου για να άποκρύψη τ' έγκλημά του.

Κι' αυτή ή δολοφονία θα παρέμεινε άνεξηγήσιτη αν ένας από τους άστυνομικούς δέν θυμόταν ότι αυτός ο άνθρωπος ήταν ένας 'Ατσιγγάνος της φυλής τ' ό Βλάντ.

— Τόν θυμάμαι καλά, δήλωσε στους συντρόφους του. Αίτιοι οι καταρμένοι είχαν ξεκινησει από την Ισπανία για να πάνε στη χώρα των προγόνων τους, τη Ρουμανία. Έξελξαν δέ είρισαν μπροστά τους Θωμά και αυτό τόν άνθρωπο, γιατί είλε κλέφει ένα βραχιόλι και τ' ό είλε χαρίσει σε μια πεντάμορφη τσιγγάνα. Μά ήταν τόσο επίτηδες σ' ένα νύφημα σ'όντε κατάφερε να γλυτώση τη φυλακή.

Τότε ανέφερε στους άστυνομικούς και τά δυό άλλα έγκλήματα που είλαν γίνει στην Ισπανία. Δέν φάνηκαν καθόλου ένθουσιασμένοι, πού άνακατερόμουν στις ύποθέσεις τους. Μου έδωσαν μάλιστα να καταλάβω ότι ένας δημοσιογράφος δέν πρέπει ν' άνακατεύεται στις άνακρίσεις και να βγάξη δικά του συμπεράσματα. Έπειτα δέν είχαν καμιά διάθεση να χάνουν την ώρα τους για έναν τσιγγάνο. Άφρανα λοιπόν να πιστεύουν ότι αυτός ο άνθρωπος είλε πέσει όθμα δυστυχίατος και έσχασαν κι' αυτή την ιστορία.

— Μά έγω ήθελα να την διαφωτίσω.

Αυτή ή επίθυση είλε κερσθή μέσα μου. Και δέν ήσώγασα παρά μόνον όταν ξεκίνησα για να συναντήσω αυτή την παράδοξη φυλή τ' ό Βλάντ. Έμεινε σ'όν παραμύθιο μέρη μεταξύ Ρουμανίας και Ουγγαρίας. Οι άνδρες της φυλής ήταν ύψηλοί, άδύνατοι, μ' μ' όμορφα μελαψά πρόσωπα. Ή γυναίκες ήταν πεντάμορφες. Άλλά εκείνο που μου έκανε έντύπωση ήταν ότι σ' αυτή τη φυλή ύπηρχαν ένα σοφό άπαισιες γρηές. Καθώς μου έξηγήσαν ή τσιγγάνες γεροντόν από τά είκοσι χρόνια τους γι' αυτό είχαν πολλά παιδιά κι' κοπιόζουν για να συντηρήσουν τους άνδρες τους και δέν τρέφονται καλά. Όσοό, μ' όλη τη φτώχεια τους έχουν άνεπτυγμένο ύπερβολικά τ' αίσθημα της φιλοξενίας. Περιποιούνται τόν ξένο πού θα ζητήσει άουλο στη σκηνή τους και μοιράζονται μαζί του και τ' τελευταίο

Ο λήσαστος Ποίτες

(Ή συνέχεια εις την σελ. 1709)

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΒΛΑΝΤ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1678)

κοιμάτι τοῦ ψυμοῦ.

Σήμερα τῆς φυλῆς τοῦ Βλάντ τὴν διοικεῖ μιά πεντάμορφη γυναίκα ἡ ζακουμένη βασίλισσα Σέφρα. Κι' ἡ δύναμις τῆς γίνεται ἀκόμη μεγαλύτερη γιατί ἔχει φίλο τῆς καρδιάς τὸν ἀρχηγό τῆς πιὸ ἐπικίνδυνης συμμορίας τῶν ρουμανικῶν συνόρων, τὸν τρομερό Ποίτε!

Ὅταν τῆς ἐμολόγησε ὅτι εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὴν Ἰσπανία γιὰ νὰ τὴν συναντήσουν, φάνηκε ὅτι κολακεύθηκε. Καί με προθυμία μοῦ διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία τῆς φυλῆς τῆς.

Ὁ Βλάντ, ὁ πατέρας τῆς, ἦταν ἕνας ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶνε γεννημένοι γιὰ νὰ διατάσσουν. Ἡ ὄμορφά του καὶ ἡ ἐξυπνάδα του ἦταν παύση σ' ὅλες τῆς φυλῆς τῶν τοιγάνων τῆς Ἐυρώπης, οἱ ὁποῖοι τὸν θεωροῦσαν ἀνίστερο ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς του. Μὰ ὁ Βλάντ ἦταν γνωστός ἀκόμη, γιατί ἤξερε νὰ κλέβη τ' ἄλογα. Τὰ μάγευε, ὅπως πίστευαν οἱ ἄνθρωποι τῆς φυλῆς του. Ἦταν ἀρκετὸ νὰ τὰ κυττάξῃ στὰ μάτια γιὰ νὰ τ' ἀναγάσῃ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Κι' αὐτοὺς ὁ μεγάλος Βλάντ ἦταν κι' ὁ νομοθέτης του.

Καί τότε ἡ ὄμορφη Σέφρα πᾶνω στὸν ἐνθουσιασμό τῆς μοῦ ἐμολόγησε ὅτι τώρα τελευταία εἶχαν τιμορηθῆ τρεῖς ἄνθρωποι ἀπὸ τὴ φυλῆ τῆς, γιατί εἶχαν τὴν ἀνάδειξη νὰ τὴν ἐρωτευθοῦν καὶ νὰ ποθῆσουν νὰ τὴν κάνουν γυναίκα τους!

Καί φυσικὰ δὲν ἄγρησα νὰ καταλάβω ὅτι ἦταν οἱ τρεῖς δυστυχημένοι ποὺ εἶχαν βρεθῆ μετὰ τὴν κοιλιά ἀνοικμένη ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς τῆς Ἰσπανίας καὶ τῆς Γαλλίας. Τὴν παρακάλεσα ὁμῶς νὰ μοῦ διηγηθῆ πὺς γίνεται αὐτὴ ἡ «ἐκτέλεσις».

— Μὰ δὲν ἔχει κανένα ἐνδιαφέρον, μοῦ εἶπε με μετριοφροσύνη. Μιά νύχτα χωρὶς φεγγάρι παίρνουν κατὰ διαταγὴν μου τὸν ἐρωτευμένο ἀστειγμένο τρεῖς ἀφοσιωμένοι ἄνθρωποι μου, τὸν ὄδηγούν μακριὰ ἀπὸ τὴν καταστροφή κι' ἀπὸ τὸν βασανιστὸν τοῦ ζητοῦν νὰ μ' ἀπαρηθῆ. Ἐκείνος φυσικὰ ἀνεύεται. Τότε μ' ἕνα σιδερένιο λαστὸ τὸν χτυποῦν στὴν κοιλιά καὶ τὸν σκοτώνουν!

— Καί δὲν σὺς σγυρίζει ἡ ἀφοσίωσις τους; Ἀπόρησα. Ἡ ὄμορφη τοιγάνη γέλασε με σκληρότητα. Ἔπειτα μοῦ εἶπε: — Τὸν ἦλιο μόνο ὁ ἀέθρ' ἔμπορει νὰ κυττάξῃ ἀτιμωρητὰ! Κι' ἐνοοῦσε τὸν τρομερὸ λαστὴ Ποίτε, ποὺ ἦταν ὁ φίλος τῆς καρδιάς τῆς!

Ὅσοις ἡ παρανομία μου στὴ φυλῆ τοῦ Βλάντ θὰ μοῦ μείνῃ ἀλησμόνητη γιατί ὅπως σὺς ἀνέφερα οἱ ἄνθρωποι τῆς εἶνε ποὺ φιλοῦ ἔξω κι' ἔχουν τίς πιὸ ὄμορφες γυναῖκες. ΖΑΚ ΛΕΡΟΥ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1684)

θοῦσαν με ἀγάπη, ρίχτηκε ἀμέσως στὴ δουλειά.

Ὅταν ἡ κ. Ἐθελ, ἡ ἀνοητώλης, εἶδε τὰ σχέδια τοῦ Γκὺ τὸν σύστησε σ' ἕναν ἐμπορὸ ἐμπειρὸ ὕψαματόν, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν προσέλαβε ἀμέσως ὡς σχεδιαστὴ, μάλισ εἶδε τὸ σχέδιό τὸν, ὑκίνθη.

Ἡ Λουσίλ δὲν εὗρισκε λόγια νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. Ἦσαν ὅλα εὐτυχημένα.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα αὐτὴ μῆκε γιὰ πάντα ἡ εὐτυχία στὸ σπίτι τῆς Λουσίλ. Ὁ Γκὺ ἐργάζονταν με κέρει κι' ἐκέρδιζε ἀρκετὰ χρήματα. Δὲν τοὺς ἔλειπε πλεῖ τίποτε. Εἶχαν ἀπ' ὅλα. Εἶχαν πρὸ πάντων, παντοῦ στὰ δωμάτια τους, ὑκίνθη. Πολλοὺς, ἀφθόνους ὑκίνθη... Μυροβόλους, δροσεροὺς ὑκίνθη... Γαλάζιους σὰν τὸν οὐρανὸ καὶ σὰν τὰ μάτια τῶν ἀγγέλων ὑκίνθη.

Ἦταν τὸ λουλούδι ποὺ τοὺς εἶχε φέρῃ εὐτυχία. Ὁ Γκὺ κι' ἡ Λουσίλ δὲν τὸ ξεχνούσαν αὐτό. Οἱ ὑκίνθη ἦσαν τὸ ἀνθος τῆς χαρᾶς καὶ τῆς αἰωνίας ἀγάπης γι' αὐτοὺς.

Ο ΠΥΡΕΤΟΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1701)

μέρος στὸ ὁποῖο εἶχαν περάσει τὴ νύχτα τους, αὐτὸς καὶ ἡ Φρανσουάζ.

Χαρούμενος γύρισε πρὸς τὴ γυναίκα του καὶ τῆς εἶπε :

— Φρανσουάζ, ἔχεις δικη. 2 ἄκου. 2 αὐ... .

Ἄλλὰ δὲν συμπλήρωσε τὴ φράση του. Ἡ Φρανσουάζ, μετὰ τὰ μάτια σκεδὸν ἔξω ἀπ' τῆς κόγχης καὶ μετὰ νεκρική ὄψη στὸ πρόσωπό τῆς, κοίτοταν ἀψυχή στὴ γῆ. Ἡ δυστυχισμένη ἦταν νεκρή!...

Πέθανε ὕστερ' ἀπ' τὰ μισάνυχτα, ἐνῶ ὁ ἀντρας τῆς βρισκόταν πλάι τῆς βυθισμένος στὴ νύχτη του.

Πάνω στὸ παραλήρημά τῆς, μέσα στὸν πυρετὸ τῆς, τὴ στιγμή ποὺ ξεσηκούσε, ἡ δυστυχισμένη γυναίκα, ἔβλεπε πραγματικῶς, χάρις σὲ μιά ὑστατή ἐντασι τῆς ὁράσεώς της, τὸ αὐτοκίνητό τους, νὰ βρίσκεται μπροστὰ τους, ἔκτομο νὰ τὴν ὄψη καὶ νὰ τὴν ξαναφέρει πρὸς τὴ ζωῆ, τὴ ζωὴ ποὺ ἄφινε πλεῖ γιὰ πάντα, ἀδύνατη, χαμένη, ξαναλημένη.....

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

Πολλοὶ ἀναγνώσται μας ζητοῦν νὰ ἀποκτήσουν ὅλην τὴν σειράν τῶν παλαιότερων ἐκδόσεων τοῦ «Μπουκέτου» γιὰ νὰ μὴν λείπει τίποτε ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκη των, καθὼς καὶ τὴν σειράν τῶν ἐκδοθέντων μέχρι τοῦδε ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», τὰ ὁποῖα εἶνε πλῆρη Ἑλληνικῆς ἐκλεκτῆς συνεργασίας τῶν καλύτερων Ἑλλήνων λογογράφων. Τὰ ζητοῦν δὲ εἰς τιμὰς προσιτὰς ὥστε νὰ γίνουν κάτοχοι ὅλης τῆς παλαιᾶς σειράς τῶν ἐκλεκτῶν ἔργων μας.

Ἡ Διευθυνσις τοῦ «Μπουκέτου» πρὸ τῆς ὀμαδικῆς αὐτῆς αἰτήσεως εὐρεθεῖσα καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς ἀναγνώσταις τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας» ἀπεφάσισε εἰς ὅσους προσκομίζουσιν εἰς τὰ γραφεῖα μας τὰ τέσσερα δελτία καὶ λαμβάνουν τὰς νεωτέρας ἐκδόσεις μας, νὰ παρέχῃ μετὰ πέντε μόνον δραχμᾶς διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ ἕξ δραχμᾶς διὰ τὰς ἐπαρχίας τὰ ἔξης βιβλία :

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ
Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ
Η ΜΟΝΜΑΡΤΗ
Η ΣΟΝΙΑ
ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΔΡΘΟΥΡΟΥ
ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ

(δύο τόμοι ἕκαστος δρ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας
καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καί τὰ ὀκτὼ περιφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

ποὺ τιμῶνται δρ. 25 πρὸς 5 δραχ., ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας ἐλευθερὰ ταχυδρομικῶν τελευτῶν.

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλεόν τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα. Ἐπαφελθῆτε ἄλλοι τῆς εὐκαιρίας καὶ ἀποκτήσατε τὰ ἔργα τοῦ «Μπουκέτου» τὰ ὁποῖα εἶνε ἀληθινὰ ἀριστουργήματα τῆς παγκοσμίου λογοτεχνίας.

Εἰδοποιοῦνται ὁμῶς οἱ ἀναγνώσται μας ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσι εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημεριδῶν.

Η "ΓΟΗΣΣΕΣ", ΤΟΥ ΜΟΝΤΕ ΚΑΡΛΟ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1695)

Κι' ὁμῶς ὁ Νοτιοαμερικανός... «θεῖος» θύμισσε μαζί μου. — Ἐλαί ἕνας γαίθρορας! μοῦ δῆλωσε. Ποιὸς σοῦ εἶπε νὰ ἀνακατευτῆς στὶς ὑποθέσεις μου. Ἐγὼ ἀρκετὰ λεφτὰ, ὥστε νὰ μὴ τὰ λογαριάσω. Νὰ μὴ σὲ ξαναδῶ στὰ μάτια μου!

Αὐτὸ ἦταν τὸ εὐχρησιστὸ!

Μιά ἄλλη πάλι «γόησσα» συμβούλευε τὶς ἐφήμερες γνωριμίες τῆς νὰ παίζουσαν πάντα στὸν ἀριθμὸ τῶν ψηφίων τοῦ ὀνόματός τῆς.

Μιά ἄλλη ἐπίσης στὸν ἀριθμὸ ποὺ ὄνειρευόταν κάθε νύχτα!

Καί μιά τρίτη στὸν ἀριθμὸ ποὺ εἶχαν ἡ χάντρες τοῦ μαργαριταρένιου κολλίε τῆς.

Δὲν μπορούσαμε καθὼς βλέπειν νὰ βροῦμε λογαριασμὸ μ' ὅλες αὐτὲς τὶς «γόησσες». Καταλάβαμε μάλιστα ὅτι εἶχαμε ἀρκετοὶ νὰ δυσχεραστοῦμε καὶ τοὺς ἐπιχειρηματίας τοῦ Καζίνου οἱ ὁποῖοι ἄφηναν ὅλες αὐτὲς τὶς ὑποτιμῆς γυναῖκες νὰ κυκλοφοροῦν γιὰ νὰ στολιζοῦν τὸ χαρτοπαίγνιο καὶ τοὺς δὶναν μάλιστα καὶ ποσοστὰ ἀπὸ τὰ κέρδη. Ἀηδισμένους λοιπὸν ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία ἔβωσα τὴν παρατήρησίν μου κι' ἔφευγα ἀπὸ τὸ Μόντε Κάρλο. Τώρα πηγαίνω κάθε χρόνο μὴ ἔβωσα μᾶθα γιὰ νὰ δοκιμάσω μόνο τὴν τύχη μου! Μὰ δὲν σκοτιζοῦμαι καθόλου γιὰ τὶς ἐρωτικὰς περιπέτειες. Δὲν με συγκινοῦν καθόλου ἡ «γόησσες» τοῦ Μόντε Κάρλο. Μὰ ἔσο μπόρεις νὰ δοκιμάσῃς. Ἴσως σταθῆς τυχερός!

Καί μ' αὐτὴ τὴν εἰρωνεία ὁ φίλος μου ἀλλάξε κουβέντα. Ὅσπου ἤμουσι βέβαιος ὅτι ὁ Ἄντριβ εἶχε παραιτηθῆ ἀπὸ τὴν ἀστυνομία γιὰ μιά γυναίκα! Κι' αὐτὸ τὸ ἐξακριβώσω ἀργότερα. Ὁ ἀστυνομικός εἶχε ἐρωτευθῆ τρελλὰ μὴ τυχοδιώκτρια κι' ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ τὴν συλλάβῃ προτίμησε νὰ ὑποβάλῃ τὴν παρατήρησίν του. Ἦταν κι' αὐτοὺς ἕνα θῆμα τῶν ὄμορφων γυναικῶν τοῦ Μόντε Κάρλο.

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ